

KOPRIVA NIKOLETT

DORIAN ÜRES SÍRJÁN

*Bőröd alatt romlott vadhús
tánca lankad, olcsó valóságod
delírium-folyó,
önromokban síró
fehérhajú fél-ember,
mögötted kétszázhatvanhat év,
s még gyűrűznek a körök,
papír híján elszívtad szerződésed –
lettél ördögöd.*

AMI MARAD

*Azt mondtad, szét fogsz esni,
akkor kezdtem el kis dobozokat
faragni fából,
hogy legyen hova tennem
a darabjaid.*

*Talán nem tudtad,
hogy a darabok sem maradnak meg,
minden nap eltűnik egy,
a tőled kapott levelek
kopnak a fiókban,
a fényképeken pedig
már csak a ruháidat látom.*

*Naponta elégetek egy dobozt –
csupán bizonyosságai a nem-létnek,
és átültetem a harangvirág-kerted a házba,
legyen mi megtartsa a falakat,
ha az is múlni kezd.*

MÍNUSZ

*Elcsúszott napokon fekszem egy rikító zöld szobában,
hogy tágabb legyen a tér, és még kevesebb a „van”.
A szoba falaiba éket vert a szájalom,
most együtt kell élnünk,
mondogatnunk és elhinnünk,
hogy van jövőnk.*

*Fogyóban a cigaretta, hiába dúdoló,
egy indiánszellem sem tér be.*

*A szemem kivájtam és a helyébe
homokot öntöttem; szemgödreimre
vékony üveglemezt varrok,
hogy a homok befelé szivároгjon,
várost építsen, túl nagyra nőjön
és a végén ne legyek más,
csak egy kupac a szoba közepén.*

*Elhanyagolt matematikai ismereteimet
igyekszem bepótolni,
semmiből a semmit vonom ki.*

